

Sygn. akt III K 853/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie III Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Bernard Domaradzki

przy udziale Protokolanta - A. M.

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 r.

sprawy **R. G.**, urodzonego w dniu (...) w L., syna E. i K. z d. Ć.,

oskarżonego o to, że: w dniu 1 października 2016 roku w L. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości o, 98mg/l; o, 97 mg/l; o, 90 mg/l; o, 85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk**

I. **R. G.** uznaje za winnego dokonania zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wyżej orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 października 2016 roku do dnia 13 grudnia 2016 roku;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków i kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt III K 853/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 października 2016 roku około godziny 16:45 na ulicy (...) w L. R. G. poruszał się samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...). W tym czasie funkcjonariusze Policji Ł. S. (1) i S. K. zatrzymali do kontroli drogowej pojazd kierowany przez oskarżonego. W trakcie rozmowy z R. G. funkcjonariusze wyczuli od niego woń alkoholu, po czym R. G. został przebadany urządzeniem pomiarowym przenośnym typu (...) W wyniku przedmiotowego badania stwierdzono, iż stopień stężenia alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosi kolejno 0,98 i 0,97 mg/l.

(zeznania Ł. S. k. 8, wyjaśnienia oskarżonego k. 39v, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 2, świadectwo wzorcowania k. 3),

Następnie R. G. został przebadany urządzeniem alkometr, w wyniku którego stwierdzono stężenie alkoholu 0,90 mg/l i następnie II wynik 0,85 mg/l, (protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 4, świadectwo wzorcowania k. 5). Oskarżonemu zatrzymano prawo jazdy kat (...).(postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy k. 18).

Oskarżony jest żonaty, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu, utrzymuje się z pracy w gospodarstwie rolnym i opieki nad rodzicami. Oskarżony nie był karany (dane osobopoznawcze – k. 39, dane o karalności z K. – k. 21).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane powyżej dowody.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony konsekwentnie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego są w całości wiarygodne i korespondują z pozostałymi dowodami.

Na obdarzenie wiarą w całości zasługują zeznania świadka Ł. S., który jako funkcjonariusz Policji dokonywał zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej. W swych zeznaniach opisał okoliczności i przyczyny przedmiotowego zatrzymania oraz dokonane na miejscu czynności z udziałem oskarżonego. Zeznania wskazanego świadka, zasługują, zdaniem Sądu na wiarę. Należy je ocenić jako obiektywne, spójne i zgodne z pozostałymi zgromadzonymi dowodami, w tym w szczególności dokumentami. Brak podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność. Sąd obdarzył także przmiotem wiarygodności zgromadzone w sprawie przytoczone powyżej dowody nieosobowe. Również żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności. Jako sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, dokumentują dokonane czynności procesowe, dlatego stały się podstawą poczynionych przez Sąd ustaleń.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody wiążą się w logiczną całość i stanowią podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu oraz jego wina nie budzą wątpliwości. Oskarżony swym zachowaniem wyczerpał przedmiotowe i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu.

W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączająca. Sprawca jest osobą pełnoletnią i poczytalną. Miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia swego czynu i możliwość pokierowania swym postępowaniem bez naruszania norm prawa karnego. Oskarżony działał w normalnej sytuacji motywacyjnej i można było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Oskarżony swoim zachowaniem dopuścił się przestępstwa, wyczerpującego ustawowe znamiona określone w art. 178 a § 1 k.k. W dniu 1 października 2016 r. w L. kierował w ruchu lądowym na ulicy (...) pojazdem mechanicznym m-ki V. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Przepis art. 178 a § 1 kk, kryminalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Dla swego bytu wymaga umyślności.

Stan nietrzeźwości zdefiniowany jest w art. 115 § 16 pkt. 2 kk i zgodnie z nim zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 miligrama, albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. R. G. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Przeprowadzone badania wykazały, iż zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza wynosiła kolejno 0,98mg/l alkoholu i 0,97 mg/l alkoholu, 0,90 mg/l i 0,85 mg/l.

Za prowadzącego pojazd uważa się tego, kto wykonuje czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, natomiast, za pojazd mechaniczny, środek transportu przeznaczony do poruszania się po drodze (w kontekście art.178 a § 1 kk). Oskarżony w chwili zdarzenia prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy.

Co do znamienia strony podmiotowej czynu oskarżonego, to należy wskazać, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Miał on bowiem pełną świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości z uwagi na wypity wcześniej alkohol. Zdecydował się jednak na prowadzenie samochodu po drodze publicznej.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178 a § 1 k.k.

Przystępując do wymiaru kary wobec oskarżonego Sąd zważył, co następuje:

Wymierzając oskarżonemu określoną karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 § 1 i 2 kk.

Sąd wziął pod uwagę istotny stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, wyrażający się stopniem jego nietrzeźwości i wynikającym z niego zagrożeniem dla bezpieczeństwa w komunikacji, sposobem i okolicznościami popełnienia przedmiotowego czynu oraz faktem naruszenia wówczas przez oskarżonego przepisów prawa. Naruszając podstawowe przepisy, dotyczące ruchu drogowego, których konieczność przestrzegania jest powszechnie podkreślana, stworzył stan potencjalnego zagrożenia dla życia i zdrowia. Zwrócić należy także uwagę na działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim dokonania przestępstwa. Uwzględnić również należy stopień winy czynu R. G.. Oskarżony podejmując się wykonania powziętego zamiaru w formie bezpośredniej miał w pełni świadomość okoliczności towarzyszących czynowi. Jego wiek, jak też poziom inteligencji jest wystarczający dla zrozumienia i przyswojenia reguł moralnych i norm prawnych, a czas jaki posiadał na popełnienie przedmiotowego czynu, umożliwił mu przemyślenie skutków swojego zachowania. Oskarżony niewątpliwie wiedział, iż kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości jest zachowaniem wysoce nagannym i jednocześnie stanowi złamanie prawa. Tym bardziej aktualne stanowisko oskarżonego, który oczekuje, iż Sąd uwzględni jako okoliczność wpływającą przy wyborze rozstrzygnięcia fakt jego opieki nad chorymi rodzicami pozostaje w oderwaniu od jego własnej postawy. Przecież rodzice oskarżonego nie stali się osobami schorowanymi po dniu 1 października 2016 roku, kiedy to oskarżony pomimo ich stanu zdrowia i swoich zobowiązań podjął się prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Podkreślić należy przy tym, iż była to decyzja wyrażająca się zupełnym brakiem wglądu we własną sytuację, skoro oskarżony postawił nad dobrostan swoich bliskich przejazd odległości 300 metrów zamiast spaceru. W ocenie Sądu, nie ma usprawiedliwienia dla jego zachowania.

Sąd przy wymiarze kary miał w polu widzenia postawę oskarżonego w czasie postępowania, kiedy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę z powodu zaistniałej sytuacji, a także fakt dotychczasowej niekaralności oraz jego warunki osobiste.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że karą adekwatną w stosunku do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, będzie kara grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych orzeczona na podstawie art. 178 a § 1 k.k. Ilość stawek dziennych grzywny odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony oraz wskazanym okolicznościom obciążającym i łagodzącym. Oskarżony jest osobą zdrową, pracuje w rolnictwie, osiąga z tego dochód. W ocenie Sądu kwota 15 złotych, jako wartość jednej stawki dziennej, z pewnością nie przekroczy jego możliwości płatniczych.

Sąd uznał, że tak orzeczona kara jest współmierna do wagi popełnionych czynów i stopnia winy sprawcy, uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie mają wobec niego osiągnąć. Jednocześnie wysokość kary osiągnie pożądany cel w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ukazując szczególne piętnowanie takich czynów. Tak wymierzona kara ma na celu ostrzeżenie oskarżonego przed popełnieniem podobnego przestępstwa i uświadomienie konieczności przestrzegania przyjętych norm i wskazanie, że przestrzeganie porządku prawnego jest obowiązkiem, który można egzekwować w ramach postępowania karnego.

W oparciu o treść art. 42 § 2 kk Sąd obligatoryjnie orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W ocenie Sądu, orzeczenie tego środka jest niezbędnym, gdyż z okoliczności zajścia wynika, iż prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji – oskarżony umyślnie naruszył bowiem podstawową zasadę bezpieczeństwa ruchu drogowym - zasadę bezwzględnej trzeźwości. Określając wymiar wskazanego środka karnego Sąd uznał, że zasadne będzie orzeczenie go na okres trzech lat. Niewątpliwie, prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości stanowi wyraz lekceważenia ustalonego porządku prawnego i wymaga surowego napiętnowania. Wprawienie się w stan nietrzeźwości, a następnie prowadzenie pojazdu stanowi zachowanie wysoce naganne, a osoba łamiąca istniejący zakaz musi ponieść tego wszelkie konsekwencje. Wyznaczony okres 3 lat zakazu powinien w stopniu wystarczającym zabezpieczyć społeczeństwo zanim oskarżony rozważy swoje dotychczasowe postępowanie. Zdaniem Sądu, orzeczony zakaz stworzy dla niego odczuwalną dolegliwość i będzie wskaźnikiem, jak takie zachowanie jest nieopłacalne.

Nadto na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego wyżej zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1.10 2016 roku do dnia 13.12 2016 roku.

Aby wzmocnić społeczne oddziaływanie orzeczonej kary i mając na uwadze interes publiczny, Sąd zobligowany treścią przepisu art. 43 a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Tak orzeczona kara, zdaniem Sądu spełni swoje cele w zakresie indywidualno – prewencyjnym oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Niniejsza kara będzie odebrana jako sprawiedliwa, a nadto będzie skutkowałą jednocześnie utwierdzeniem w społeczeństwie przekonania o konieczności przestrzegania porządku prawnego, a dla potencjalnych sprawców będzie wyraźnym sygnałem, że wszelkie działania naruszające prawo, a zwłaszcza te, które stanowią zagrożenie dla życia spotykają się ze stanowczą reakcją ze strony organów sprawiedliwości.

Nie znajdując w sytuacji materialnej oskarżonego podstaw do zwolnienia od kosztów sądowych Sąd zasądził od oskarżonego koszty w całości tj. 70 złotych wydatków i 150 złotych opłaty.

Z tych wszystkich względów Sąd Rejonowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.